

РЕШЕНИЕ

№ 6006

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Г.
като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20231100502958 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Л. Л. Л., с която се обжалва изцяло Решение № 12945/17.11.2022 г. постановено по гр. д. № 35599/2022 г. по описа на СРС, 149 -ти състав, с което е заместено съгласието на основание чл. 76, т. 9 ЗБЛД, вр. чл. 127а, ал. 2 СК, на Л. Л. Л. за пътувания на детето Б.Н. Н. извън територията на Република България до държавите-членки на Европейския съюз и в страни, съседни на Република България- Република Северна Македония, Република Сърбия, Република Турция, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, придружаван от бащата Н. Б. Н. или упълномощено от него лице за срок до навършване на пълнолетие на детето, считано от постановяване на решението без ограничение на броя на пътуванията и за време общо не повече от три месеца в годината, и които пътувания да не съвпадат по време с определения режим на лични контакти на майката с детето; заместено е съгласието, на основание чл. 45 ЗБЛД, вр. чл. 127а, ал.2 СК, на Л. Л. Л. за издаване на паспорт по ЗБЛД на Б.Н. Н..

Във въззивната жалба се твърди, че обжалваното решение е порочно поради неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и е необосновано.

Моли се да се отмени решението изцяло, като се постанови ново решение по същество, с което да се отхвърлят предявените иски като незаконосъобразни и

неоснователни.

Заявена е претенция за разноски.

Въззиваемата страна Н. Б. Н. оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение. В открито съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 г. изрично заявява чрез адв. К., процесуален представител, че не претендира разноски.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден и допустим съдебен акт.

Софийският градски съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди становището и възражението на страните, приема за установено следното:

С Решение № 12945/17.11.2022 г. постановено по гр. д. № 35599/2022 г. по описа на СРС, 149^{-ти} състав, е заместено съгласието на основание чл. 76, т. 9 ЗБЛД, вр. чл. 127а, ал. 2 СК, на Л. Л. Л. за пътувания на детето Б.Н. Н. извън територията на Република България до държавите-членки на Европейския съюз и в страни, съседни на Република България-Република Северна Македония, Република Сърбия, Република Турция, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, придружаван от бащата Н. Б. Н. или упълномощено от него лице за срок до навършване на пълнолетие на детето, считано от постановяване на решението без ограничение на броя на пътуванията и за време общо не повече от три месеца в годината, и които пътувания да не съвпадат по време с определения режим на лични контакти на майката с детето; заместено е съгласието, на основание чл. 45 ЗБЛД, вр. чл. 127а, ал.2 СК, на Л. Л. Л. за издаване на паспорт по ЗБЛД на Б.Н. Н..

Съгласно чл. 127а, ал. 2 от СК, когато родителите не постигнат съгласие по въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Разрешението по чл. 127а, ал. 2 от СК за извеждане на ненавършило пълнолетие дете от територията на страната без съгласието на единия от родителите може да бъде дадено от съда само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем (т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС).

Въззивният съд напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, приети в първата инстанция.

Доводите във въззивната жалба, че първостепенният съд не е съобразил конкретните интереси на детето Б.Н. Н., обосновани от неговото здравословно състояние, условията за пътуване, средата в която ще пребивава детето в съответната държава, евентуалната му адаптация, възможността на оказване на своевременна медицинска помощ особено от упълномощено трето лице, което не е запознато с психиатричните и психологични проблеми на детето, като детето не е заявило лично пред съда желанието си да пътува в чужбина, настоящият съд намира за неоснователни, тъй като по делото не се съдържат данни детето

да страда от заболявания, които да са несъвместими или да затруднят задгранично пътуване. Действително детето е със специални потребности, което обстоятелство само по себе си не води до извод, че същото следва да бъде лишено от възможността да пътува вкл. и извън пределите на Република България, като настоящият съдебен състав намира, че пътувания в чужбина биха били от полза на детето и биха повлияли положително дефицитите в неговото развитие, както и че същите биха били в интерес на детето.

Определение на „най-добър интерес на детето“ е даден в разпоредбата на § 1, т. 5 от ДРЗЗДет. Целта е най-пълно да се удовлетворят физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, съобразно неговите желания и чувства, но не изцяло, а чрез преценка дали и доколко това е възможно с оглед възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, с оглед на способността на родителите да се грижат за него, а също така и с последиците, които ще настъпят за детето при промяната на обстоятелствата и опасността или вредата, която може да му бъде причинена при тази промяна. Затова при постановяване на решение, което се отнася до интересите на децата трябва да се оценяват и да се вземат предвид конкретните интереси на детето, които се иска да бъдат удовлетворени, като въз основа на това се избере разрешението, което най-добре ще обслужи тези интереси, като се извърши предварителна преценка за последиците от това разрешение върху детето.

При извършена преценка за последиците от разрешение детето да пътува в чужбина, съдът намира, че правилно първоинстанционният съд е взел предвид както възрастта на детето и неговите интереси, така и държавите, за пътуване, в които се иска да бъде постановено заместващото съгласие.

Пред въззивната инстанция са изслушани и родителите на детето, като всеки излага своите съображения – въззивницата своите аргументи и опасения във връзка с евентуално пътуване на детето зад граница, придружено само от своя баща, а въззиваемият своите контрааргументи.

Пред въззивната инстанция детето е изслушано на основание чл. 15 от Закона за закрила на детето, като същото е заявило на въпроса дали иска да пътува с баща си отговор „не“, но същевременно същото е посочило, че се „разбира“ с баща си.

Заявеното от детето пред настоящата инстанция съдът съобразява със специалните потребности, които същото има, но е важно да се отбележи, че детето е заявило, че се разбира със своя баща.

Представената декларация пред настоящата инстанция, подписана лично от детето Б., действащ лично и със съгласието на своята майка, с нотариално заверени подписи, в съдържанието на която се съдържа изявление, че Б. не желае и не иска да пътува, пребивава и престоюва в страната и чужбина със своя баща Н. Б. Н., настоящият съд не цени, при съобразяване специалните потребности на детето, както и изложеното в социалния доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец, в който е посочено, че майката има нереални очаквания към детето и не е ясно дали осъзнава реалните потребности на сина си.

Пред настоящата инстанция е представен препис от писмо от МВР, ГД „ГП“ от

06.06.2023 г., в което ясно е посочено, че когато родителите не постигнат съгласие, спорът между тях се решава по реда на чл. 127а СК, поради което съдът счита, че същото писмо не обосновава по никакъв начин извод за неправилност на първоинстанционното решение.

Част от представените пред настоящата инстанция писмени доказателства от въззивницата със становището ѝ от 05.06.2023 г. сочат за наличие на диагноза по отношение на детето, означена като „Хранителен недоимък, неуточнен“, като в тази връзка е назначена и съответна терапия, видно от представените преписи от два амбулаторни листа от 18.01.2023 г. и от 28.02.2023 г., но съгласно препис от медицинската бележка от 28.02.2023 г., издадена от проф. Байкова, определеният режим за домашно лечение е от 01.03.2023 г. до 15.06.2023 г., т.е. вече е изтекъл, като не са представени доказателства, че наличие на такава диагноза обосновава вреда при евентуално пътуване на детето в чужбина. Останалите приложени преписи от документи към становището от 05.06.2023 г. (*примо-предавателни протоколи между родителите за предаване на детето Б., работни протоколи от ДСП „Лозенец“ от 15.02.2023 г. и от 09.05.2023 г., както и доклад от Фондация „Център Отворена врата“ от 20.12.2022 г.*) доказват влошени отношения между родителите, като същите не опровергават, а напротив установяват, че между родителите, с оглед неспособността за позитивна комуникация, не може да бъде постигнато съгласие за пътуване на детето извън пределите на Република България.

Доводите, че ищецът проявява двоен стандарт при преценка на възможността на детето да пътува в чужбина с оглед обстоятелството кой от родителите упражнява родителските права в определен период от време съдът намира за неотносими към спора по настоящо дело, тъй като във връзка с тези доводи се коментира съдебно решение, по друго гражданско дело, като настоящият съд не е компетентен да обсъжда приетото в съдебното решение по гр.д.1727/2015 г. на СРС-80 състав.

Неоснователни се явяват и доводите, че е налице голямо изоставане в учебния процес, като детето особено по време на престоя си при неговата леля М. Н.а- сестра на ищеца имало много отсъствия от училище, цяла една година не посещавало училище и в момента вместо в 8-ми клас е в 5-ти клас, като тези пътувания по 3-месеца в годината, могат да доведат до това, че детето няма да завърши основното си образование до навършване на пълнолетие. Тези доводи се явяват неоснователни, тъй като посочените три месеца са на база на цяла календарна година, в която само лятната ваканция е поне два месеца и половина, отделно МОН предвижда и други ваканции, с различна продължителност и в други периоди от годината, налице са официални празници и други почивни дни, в които времеви периоди е възможно да се осъществяват пътувания, без да се накърняват образователните потребности на детето. Съдът намира, че определеният времеви период до три месеца на годишна база е оптимален и създава сериозни гаранции, че пътуванията на бащата с детето няма да отнемат от времето, в което детето живее при майката, както и че детето няма да бъде откъсвано за дълго време от живота си в България.

В случая съдът съобразява и изложеното в социалния доклад на Д „СП“ Лозенец становище, че с оглед бъдещото личностно ѝ възрастово развитие на Б.Н. Н. в негов интерес

е да се разреши издаването на международен задграничен паспорт за пътуване в чужбина, както и разрешение детето да напуска територията на Република България само със съгласието на своя баща Н. Б. Н., като на майката бъде осигурена възможност за контакти с детето, съгласно постановления от съда режим на контакти.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с изискванията на т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС. За да се реализират пътуванията, за които е заместено съгласието на бащата, детето трябва да притежава паспорт, поради което правилно е заместено съгласието на бащата и за издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на детето.

С оглед на изложеното, първоинстанционното решение е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон, и следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото, въззивницата няма право на разноси, като съдът не присъжда такива и на въззиваемия, с оглед изричното изявление в открито съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 г. пред настоящата инстанция, че не претендира разноси.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 12945/17.11.2022 г. постановено по гр. дело № 35599/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 149^{-ти} състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Л. Л. Л., ЕГН *****, за присъждане на разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____